

အဆိပ်တက်အိပ်မက် ...
အိပ်ပျက်ညပေါင်း ကုဋေကုဋာ
လှိုင်းကြူဖြူ (ဆေးရိုး)

အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း(၁)

"မှတ်တိုင်ပါတယ်"

"အမလေးတော်"

"အို ဇွတ်ကြီးပဲ"

"ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလောက်ထိ တိုးနေရတာလဲ"

ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ် နားထဲ နားကြပ်ထိုးထည့်ကာ သီချင်းသံကို တစ်မိမ့်စိမ့် နားထောင်နေ သော ဝင့်ဝါဖူးမှာ ရှေ့ဘက်သို့ ယိုင်လှအောင် တိုးခံရသဖြင့် လှည့်အော်ပစ်လိုက်သည်။ ။

ဝင့်ဝါ ဘတ်စ်ကားစီးစီး၊ လမ်းလျှောက်လျှောက် နားထဲ နားကြပ်ထည့်ထားတတ်တာက အကျင့်ဖြစ်နေပြီ။

ကိုယ့်ကိုလာတိုးသော သူကို လှည့်အော်ပစ်သည်။ ။ မကြည်သလို ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ဖက် အမျိုးသားက တစ်ခုခုပြောတော့ပြောသည်။ ။

ဘာပြောမှန်းမသိ။

"ပြောရင် မသိသလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ ဆိုပြီး ယုတ်ယုတ်လုပ်မယ်တော့ မကြံနဲ့ ဟွန်း"

တစ်ဖက်လူမှာ ဥပဓိရုပ်သန့်သန့် အသားညိုညို၊ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ယောက်ျားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ။

စပို့ရှပ်အစင်းနှင့် ဘောင်းဘီအနက်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး လူရဲ့ ပုံပန်း သဏ္ဌာန်ကတော့ သန့်ပါရဲ့။ ။

သို့သော် -

ဝင့်ကို တောင်းပန်ရကောင်းမှန်းမသိဘဲ ရှေ့သို့ ဇွတ်ဖို့ ပြင်နေတာကို တော့ လုံးဝသည်းခံ၍ မရပေ။

"ဟေ့လူ၊ ပြောနေတာကို မကြား၊ အို ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ"

"မင်းတစ်ယောက်တည်း ရန်တွေ့တတ်တာ မဟုတ်ဘူး မိန်းကလေး ။ မင်းပြောတာကို ငါ မကြားတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါပြောတာကို မင်းမကြားတာကွ"

"အို ... တိုးတိုးအော်ပါရင့်"

ရန်တွေ့ကောင်းနေသော ဝင့်ရဲ့ နားမှာ တပ်ထားသောနားကြပ်ကို ထိုလူက ဆွဲဖြုတ်ပြီး အော်ပြောလေသည်။ ။

ကားပေါ်ကလူတွေက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြန်အလှန် အော်နေကြသော ဝင့်တို့ နှစ်ယောက်ကို ပြုံးစိစိနှင့်ကြည့်သူကကြည့်၊ ရှုံ့မဲ့မဲ့ကြည့်သူကကြည့်နှင့် ရှိသော်လည်း ဝင့်ကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်ရကောင်းမှန်းမသိဘဲ -

"ဒီလောက်ထိ ရှေ့တိုးနေရအောင် သူများ တွေလည်း ပြေးပြေးလွှားလွှားနဲ့ အလုပ်လုပ်နေ ကြတဲ့ လူတွေချည်းပဲ။ ရှင်တစ်ယောက်တည်း အလုပ်ရှိနေတဲ့ လူ မဟုတ်ဘူး "

"ဟမ် ... ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း အလုပ်ရှိနေတယ်လို့ မင်းကို မပြောပါဘူး"

"ဘာ ... ရှင် စောစောတုန်းက ပြောလိုက်ပါတယ်၊ လူကို
မြောင်လိမ်မြောင်စားနဲ့ "

သူသာမက ကားပေါ်ကလူတွေအားလုံး ပြုံးစိစိဖြစ်သွားသော ဝင့်
ပြောလက်စ စကားကို ရပ်လိုက်သည်။ ။

စောစောတုန်းက ကိုယ် နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက်ရတာကို
ဘာမှန်းမသိ။ ယခုလည်း ပါးစပ်က ထွက်မိထွက်ရာ ထွက်သွားလေသ
ည်။ ။

"ရှေ့က အစ်ကိုနဲ့ အစ်မ ရန်ဖြစ်ချင်ရင် အိမ်ရောက်မှ ဖြစ်ကြပါ။
ကားဆရာရေ မှတ်တိုင်ပါ သေးတယ် "

"အံ့မာ "

သူနှင့်ကိုယ့်ကို ဘာလိုလိုပြောသဖြင့် ဝင့် ဒေါသူပုန်ထသွားရသည်။ ။

မှတ်တိုင်တွင် ဝင့်ကောသူပါ မဆင်းကြပါ။ ကားပေါ်မှ ဆင်းသူက
တစ်ယောက်နှစ်ယောက် ကားပေါ်သို့ တက်လာတာက လေးငါးဆယ်
ယောက်ဆိုတော့ စောစောတုန်းက အာကျယ် အာကျယ် အော်ခဲ့သော ဝ
င့်မှာ အော်လည်း မထူးတော့။

ကားပေါ်သို့ တက်လာသောလူများကြောင့် သူ့မှာ ရှေ့တိုးရာကနေ ခ
ရီးမရောက်တော့ဘဲ နောက်ပြန်ဆုတ်ရလေသည်။ ။

ထိုင်ခုံတစ်ခုံ၏ နောက်တန်းကိုကိုင်ကာ အသေရပ်နေသော ဝင့်က မ
ရွှေ့ဘဲ သူက ဝင့်ရဲ့ နောက်သို့ အော်တိုမတ်တစ်ရောက်လာသည်။ ။

ဝင့်က ကျောနောက်ဘက်တွင် ရှိသောသူကို မျက်စောင်းလှည့်လှည့်
ထိုးပုံကြောင့် ထိုလူမှာ ဝင့်အသားနှင့် မထိရေးအတွက် အသေအလဲ
ကြိုးစားနေရရှာသည်။ ။

ဒါကိုမြင်လျက်သားနဲ့ ဝင့် လုံးဝ အလျှော့မပေးဘဲ ခပ်မိန့်မိန့်ပြုံးလိုက်သည်။ ။

တကယ်ဆိုရင် ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ထိမိခိုက်မိသည့်ကိစ္စမှာ ပြောရ ရန်ဖြစ် လောက်သောကိစ္စတစ်ခုတော့ မဟုတ်ပါ။

အပေါ်ထပ် ဝှေ့ကုပ်အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲတွင် ထည့်ထားသော ဖုန်းရဲ့ vibrate ကြောင့် ဝင့် ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ကိုင်ထားသောလက်ကို ဖယ်ကာ ဖုန်းကို နားထောင်လိုက်သည်။ ။

"အေး ... ပြော ယုယ"

"မိန်းမ ... နင် ခုထက်ထိ မရောက်သေးဘူးလား"

"လာနေတာပဲဟ၊ နင့်အဖေပိုင်တဲ့ ကားနဲ့ လာရတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဘတ်စ်ကားနဲ့ လာရတာ"

"အမလေးတော် ... နင်ပြောပုံကလည်း ။ စကားများ မနေနဲ့ အစာလွတ်တော့မယ်"

"မလွတ်အောင် နင်ထိန်းထားပေါ့။ အမြန်လာဆိုတိုင်း လာရအောင်လည်း ငါ့ကိုယ်ပေါ်မှာ အတောင်ပေါက်ပြီး ပျံထွက်လာမှ ပဲရမယ် သိလား"

ဝင့်က ဖုန်းပြောပြီဆိုလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမေ့ကာ တစ်ဖက်ဖုန်းရှင်နှင့် ရင်ဆိုင်ပြောနေရ သလို ခြေဟန်လက်ဟန်တွေ ပါကုန်သည်။ ။

"နင့်ကိုပြောလိုက်ရင် အဲဒီလိုပဲ အမြဲတမ်း။ အေး ... ဒါဆိုရင်လည်း ဒါပဲ"

ယုယက မကျေနပ်သလို မှတ်ချက်ချကာ ဖုန်းကိုချသွားသည်။ ။

"ကျီ"

"အမလေး"

အမှတ်တမဲ့မို့ ဖုန်းပြောနေသော လက်ကို ခုံတန်းတွင် ပြန်မကိုင်မိဘဲ ရှိနေစဉ် ကားက ဘရိတ် ဆောင့်အုပ် လိုက်လေသည်။ ။ ခြေလွတ် လက်လွတ် ဖြစ်သွားသော ဝင့်မှာ ကျောနောက်ဘက်တွင် ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ ပစ်စလက်ခတ် ရောက်သွားသည်။ ။

"ဒီကားသမား အရမ်းပဲ"

နောက်ဘက်တွင် ထိန်းထားပေးသော ယောက်ျားကို ကျေးဇူးတင်ရကောင်းမှန်းမသိစွာ မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကာ ကားသမားကို အပြစ်လှမ်းတင်လိုက်မိသည်။ ။

"ဟောဗျာ ခင်ဗျားကလည်း ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော်နေတာ ခင်ဗျားက တိုက်လည်း တိုက်သေးတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ရကောင်းမှန်းမသိပါလား"

"အို ... ဘာလို့ တင်ရမှာ လဲ၊ မတတ်နိုင်ပေါင်"

ဝင့် မျက်နှာနီနီနှင့် ရှက်ယမ်းယမ်းကာ ရှေ့ဘက်သို့ တိုးခဲ့မိသည်။ ။

ဝင့်တို့ နှစ်ယောက်ကိုပဲ ပြုံးစိစိနှင့် စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေသော လူတွေကြောင့် ပို၍ အနေခက် သွားသည်။ ။

"မှတ်တိုင်ပါတယ်"

"ဟား ဟား"

နောက်က ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်သံကြောင့် မျက်စောင်းလှည့်မထိုးမိအောင် အတင်းထိန်းထား ရသည်။ ။

ကိုယ်လိုရာခရီးကို မရောက်သေးသော်လည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မျက်နှာပူတာကော ဝင့်ရဲ့ အမှားကို ထောက်ပြသော ယောက်ျားပျိုကိုလည်း မဆီမဆိုင် ဆွဲထည့်စိတ်ဆိုးကာ ကားပေါ်မှ လျင်မြန်စွာ ဆင်းလိုက်သည်။ ။

စပယ်ယာလေးကလည်း ပြုံးစိပြုံးစိနှင့်မို့ မျက်စောင်း အဆစ်ထိုးပစ်ခဲ့လိုက်သေးသည်။ ။

ဟင်းနော်။

ဒီနေ့ ငါ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အမှားတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု မှားနေရတာလဲ။ ။

ဝင့်ရဲ့ အထက်လူကြီးသာသိလျှင် -

"ညည်းဟာ အမြဲတမ်း ရှုပ်ပြာရှုပ်ပြာနဲ့ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ပြောစရာတွေချည်းပဲ ဝင့်ဝါဖူး"

ဟု ထောပနာပြုပေလိမ့်မည်။

အခန်း(၂)

အိမ်အောက်ထပ်မှာ ကလေးတွေဆူညံနေသောကြောင့် ဖိုးရှုပ်နှင့်ဖိုးတုတ်တို့ ညီအစ်ကိုတွေ ရောက်နေကြောင်း ‘ထင်ရဲမာန်’သိလိုက်သည်။ ။

ဒေါ်လေးမှာ သူတို့ နှင့်ခြံချင်းကပ်လျက်တွင် ရှိသော ဖိုးရှုပ်နှင့်ဖိုးတုတ်တို့ အမြွှာနှစ်ယောက် ကိုပဲ အဖော်ပြုနေရသည်။ ။

သူ့ကိုဆို ဆီလို ရေလို အပေါက်ရှာကာ ပေါက်ပေါက်ဖောက်နေသော ဒေါ်လေးမှာ မျောက် ညီနောင်နှစ်ယောက် ဘာလုပ်လုပ် ဘာပြောပြော သဘောတွေကျကာ ချစ်မဝ ရှိနေလေသည်။ ။

ထို့ကြောင့် တစ်ခါတလေ -

"ဒေါ်လေးက ကျွန်တော့်ကိုဆို မလိမ္မာတဲ့ ကလေးများ မှတ်နေသလားမသိဘူး။ ဆူလို့ ငေါက်လို့ ကို မပြီးဘူး။ ဟိုညီအစ်ကိုတွေနဲ့ ဆိုရင် တည့်ပါ။"

"အမလေး တူလေး၊ မင်းက ဘယ်အရွယ်ရောက်နေလို့ ကလေးတွေနဲ့ လိုက်တွက်ကပ်နေရတာလဲ"

"ဟာ ... ဒေါ်လေးကလည်း "

သူ့ကို ကလေးတွေနှင့် လိုက်တွက်ကပ်နေသည် ဟု ပြောသဖြင့် သူ့မှာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားရလေသည်။ ။

သူတို့ နှင့် ခြံချင်းကပ်လျက်တွင် ပြောင်းလာသော လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ သူ့ထက် အသက်ငယ်ကြပါသည်။ ။

သူတောင် ယခုမှ အသက်(၃၀)ဝန်းကျင် ရှိသေးသည်။ ။

ဖိုးရှုပ်နှင့်ဖိုးတုတ် ညီအစ်ကိုရဲ့ အသက်မှာ (၁၀)နှစ်ဝန်းကျင်ဆိုတော့ ဒီကောင်လေးနှင့် ဒီကောင်မလေး အရွယ်မတိုင်မီ အိမ်ထောင်များ ကျလေသလားဟု သူ ကြံကြံဖန်ဖန် တွေးမိသည်။ ။

"တူလေးရေ ... သားသမီးရဲ့ အသီးအပွင့်ကို စားရမယ့်သူဆိုတာ အဲဒီလို မိဘတွေကို ခေါ်တာကွဲ့။"

"ဟင် ... ဒေါ်လေးကလည်း ဘာမှ မဆိုင်ဘူး။"

သူက ခါးခါးသီးသီး ပြောတော့ ယောက်ျားတစ်ခါမှ မယူဖူးဘဲ အိမ်ထောင်ရေးတရားဟော တတ်သည့် ဒေါ်လေးက ခပ်မြန်မြန်ပြုံးကာ -

"ဆိုင်လား၊ မဆိုင်လားတော့ မသိဘူး။ အရင်တုန်းကဆို သားသမီးတွေကို အရွယ်ရောက် လာတာနဲ့ လူကြီးမိဘတွေက အိမ်ထောင်ချပေးတော့တာပဲ။ မိဘတွေအရွယ်ကောင်းချိန်မှာ သားသမီးတွေကလည်း အရွယ်ရောက်ပြီ၊ မိဘတွေလည်း ခေတ်နဲ့ အရမ်းကြီး မျက်ခြေမပြတ်ဘူးပေါ့။ အရွယ်လွန်ခါမှ အိမ်ထောင်ပြုရင် သားသမီးတွေ အရွယ်ရောက်ချိန် မိဘက အရွယ်လွန်နေပြီ"

"ဒီတော့"

"ဒီတော့ မိဘရဲ့ စကားကို သားသမီးတွေက လေးစားမှုနည်းသွားပြီ။ ခေတ်ကလည်း အရမ်း ကွာနေတော့ ကိုယ်မြင်တဲ့ အမြင်နဲ့ သားသမီးတွေမြင်တဲ့ အမြင်က မတူတော့ဘူး။ နောက်ပြီး မိဘ ဆိုတာ သားသမီးဆီက ဘာမှ မမျှော်ကိုးတာတော့ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ... သားသမီးတွေရဲ့

သိတတ်မှုကိုတော့ မိဘတွေက လိုလားကြတယ်။ ကိုယ်က အရွယ်လွန်
နေပြီ သားသမီးတွေက ပညာသင်တုန်းအရွယ်။
ကိုယ်ကွယ်လွန်တိမ်းပါးမှ ဒါမှ မဟုတ် သားသမီးက အလုပ်နဲ့ အကိုင်နဲ့
ဒီထက်ဆိုးတာ အိမ်ထောင်တွေဘာတွေကျဆိုတော့ ဘယ်သားသမီးရဲ့
လုပ်စာကို စားခွင့်ရတော့မလဲ"

"ဒေါ်လေးကလည်း တွက်ချက်ရေးကတော့ ဟုတ်နေတာပဲနော်။ ဒါ
ပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ဒေါ်လေး။ သားသမီးရဲ့ လုပ်စာကို စားရဖို့ ဆို
တာ သူ့ရဲ့ ကုသိုလ်ကံနဲ့ လည်း ဆိုင်သေးတာပဲ မဟုတ်လား"

"တူလေး ... မင်းက ဒေါ်လေးကို မိကျောင်းမင်း ရေခင်းပြနေတာ
လား"

သူများ တွေ ဒေါသထွက်ပြီဆိုရင် ကြောက်စရာကောင်းသော်လည်း
ဒေါ်လေးဒေါသထွက်ပြီ ဆိုလျှင် ကြောက်စရာမကောင်းဘဲ ရယ်စရာ
တောင် ကောင်းနေသေးသည် ။

သူတို့ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ စကားကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း၊ ရိုင်းရိုင်း
စိုင်းစိုင်း မပြောတတ် သဖြင့် ဆဲတာ ဆိုတာ၊ အော်တာ၊ ဟစ်တာမရှိဘဲ
စိတ်ဆိုးလို့ အော်သံလေသံမှာ တောင် ငေါက်ငမ်းမှု တွေမပါ။

"ကျွန်တော် လူပျိုကြီးမလုပ်ပါဘူး ဒေါ်လေးရာ။ အင်း ဒါပေမဲ့ ကံပါ
လို့ လူပျိုကြီးဖြစ်ရင် တော့ မသိဘူးပေါ့နော်"

"မင်းပြောလိုက်ရင် အဲဒီလိုတွေချည်းပဲ။ နေဦး မင်းယူလာတာကို ငါ
မစောင့်နိုင်တော့ဘူး။ ငါကိုယ်တိုင်ပဲ မင်းအတွက် သတို့ သမီးအရှာထွ
က်တော့မယ်"

"ဟာ ... ဒေါ်လေး အဲဒီလိုတော့မလုပ်နဲ့ နော်။ ကျွန်တော့် သဘောဆ

နွဲ့မပါဘဲ ဘာမှ မလုပ် ပါနဲ့ ။ ပြီးမှ မျက်နှာပျက်ရတာတွေဖြစ်ရင် မကောင်းဘူး"

ဒေါ်လေးစံပယ်က သူ့ကို မကြည်သလိုကြည့်သော်လည်း သူ မသိချင်ယောင်ဆောင်လိုက် သည် ။

သူ ခံယူထားတာကတော့ လူတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပေါင်းဖက်သည့်ကိစ္စတွင် ကြားပွဲစားမလိုအပ် ဟု ။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်အကြောင်း မသိသည့်သူစိမ်း လူနှစ်ယောက်။ ကိုယ့်စိတ်နှင့် ကိုယ်တောင် တစ်ခါတလေ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားနေတာ။ သူစိမ်းလူနှစ်ယောက် အတူနေကြလျှင် ပိုဆိုး တာပေါ့။

သူ့အကြောင်းကိုယ်မသိ၊ ကိုယ့်အကြောင်း သူမသိ။ နားလည်မှုသာ တည်ဆောက်မထားလျှင် ထိုလူနှစ်ယောက် မည်ကဲ့သို့ ပေါင်းဖက်ကြမည်နည်း။

နားလည်မှုတည်ဆောက်ဖို့ ဆိုတာလည်း ကိုယ့်စိတ်နှင့်တွေ့သောသူကိုသာ နားလည်မှု တည်ဆောက်နိုင်မည် မဟုတ်လား။

"အင်းပေါ့လေ ... မင်းက ဒေါ်လေးရဲ့ စကားကို ဘယ်နားထောင်ချင်မလဲ"

"ဟာ ... ဒေါ်လေး"

ဝမ်းနည်းသလိုပြောလိုက်သော ဒေါ်လေးရဲ့ စကားကြောင့် သူ လန့်ဖျပ်သွားသည် ။

ဒေါ်လေးလည်း သူ့စကားကို နားမထောင်လျှင် တစ်ခါတစ်ခါ ဒီလိုပဲ ဝမ်းနည်းသွားတတ် သည် ။

အင်းပေါ့လေ။

အကြောင်းတရားကလည်း ရှိခဲ့သည် ကိုး။

ဒေါ်လေး အေးတယ်ဆိုတာ မေမေ့ကိုဘယ်မီမလဲ။ နှင်းဆီနဲ့ စံပယ် ဆိုတဲ့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဟာ အမြွှာတမျှနီးပါး တူညီသည့် အထက် အောက်ညီအစ်မများ ဖြစ်ကြသည် ။

စံပယ်၊ နှင်းဆီဟု နာမည်များ ပေးထားသော်လည်း စံပယ် ဆိုသည့် နာမည်နှင့် ဆန့်ကျင်သော ဒေါ်လေး၊ နှင်းဆီ ဆိုတဲ့ နာမည်နှင့် ဆန့်ကျင် သော မေမေ။ သူတို့ ခေတ်စကားနှင့်ပြောရလျှင် ဒေါ်လေးက ဆိုရှယ်ကျ သူ။ မေမေက အရာရာကို အရှက်အကြောက်ကြီးတဲ့ သူ။

ဤသို့သော ဆန့်ကျင်ဘက်အသွင်သဏ္ဌန်တွေနှင့်ရှိသော ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကြား ‘ကိုထင်လတ်’ဆိုသည့် ကျောင်းဆရာတစ်ဦး ဝင်ရောက် လာသည် ။

အဖြစ်က စာရေးဆရာမ မိုးမိုးအင်းလျားရေးသော ဝေမလိုနှင့်ကြွေ ကြွေမလိုနှင့်ဝေ ဆိုသည့် စာအုပ်ထဲကလို ဖေဖေသည် ဒေါ်လေးနှင့် ဇာတ်လမ်းတွေ ဘာတွေဖြစ်တော့မလိုလိုဖြစ်ပြီးမှ မေမေနှင့် လက်ထပ်လို က်သောကြောင့် ဖြစ်သည် ။

သူငယ်ငယ်ကဆို မေမေက လေသံအေးအေးဖြင့် -

"သားလေးရဲ့ ဒေါ်ကြီးက အင်မတန် သဘောထားပြည့်တဲ့ သူပါကွယ်။ မေမေ့ကို ဒေါသဖြစ် သင့်ပါလျက်နှင့် မဖြစ်ဘဲ နေနိုင်ခဲ့တာ"

ဒေါ်လေးကျတော့ တစ်မျိုး။

"သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် ညီအစ်မ နှစ်ယောက် မခေါ်နိုင်မပြောနိုင်ဖြစ်ရတယ် ဆိုတာ ရှက်စရာကောင်းပါတယ် တူလေးရယ်

ဖေဖေနဲ့ မေမေကတော့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးပါးသွားကြသည်။ သူ့ကို အစစအရာရာ ပြုစု ထောက်ပံ့ခဲ့သူမှာ ဒေါ်လေးစံပယ်သာ ဖြစ်သည်။ ။

ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာအဖြစ် ဆူးစူးနေခဲ့သော ဒေါ်လေးရဲ့ သိမ်ငယ်စိတ်မှာ ဘယ်တော့မှ ပျောက်ပျက်သွားပုံမရ။ တစ်ခါတလေ သူ ကန့်လန့်လုပ်မိလျှင်တော့ ဒေါ်လေးခမျာ သိမ်ငယ်စိတ် ကြောင့် ဝမ်းနည်းမဆုံး ရှိနေတတ်သည်။ ။

သူ ဒေါ်လေးထိုင်နေသည့် ခုံဘေးသို့သွားကာ ဒေါ်လေးရဲ့ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ -

"ဒေါ်လေးရယ် ... အဲဒီလို ဘယ်တော့မှ မပြောပါနဲ့ ဗျာ။ ဒေါ်လေးဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဒုတိယ မေမေဆိုရင်လည်း မမှားပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဒေါ်လေးမျက်နှာငြိုးရင်တောင် ကျွန်တော် အပြစ်မကင်း သလို ခံစားရလို့ပါ။"

"ဒါဆိုရင် ဟိုကိစ္စကကော"

"ဒေါ်လေးမှာ ဟိုမျောက်နှစ်ကောင် ရှိနေတာပဲ၊ ဖြည်းဖြည်းပေါ့"

"အံ့မာ အံ့မာ ... သူများ သားသမီးကို မျောက်တဲ့ "

"ဟုတ်တယ်လေ၊ တကယ့်မျောက်အစစ်တွေတောင် အဲဒီနှစ်ကောင်လို သောင်းကျန်းမှာ မဟုတ်ဘူး ။ အဲဒါကြောင့် ကေသီတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်က ဒေါ်လေးရဲ့ အိမ် မျောက်နှစ်ကောင် ပို့လိုက်ပြီဆိုရင် လွတ်ပလွတ်ကျွတ်နဲ့ ပျော်နေကြတာလေ"

"တော်ပါတော့ တူလေးရယ်၊ မင်းကိုပြောလိုက်ရင် မြားဦးက သူများ

တွေဘက်ပဲ လှည့်မနေနဲ့ ၊ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ မင်းအရွယ်ငယ်တော့တာ မ
ဟုတ်ဘူး နော်။ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ သွေးအေးမနေနဲ့ "

နောက်ဆုံးတော့ မဆိုင်ချင်သောဘူတာသို့ ဆိုက်ဆိုက်နေသဖြင့် ‘ထ
င်ရဲမာန်’ အိပ်လည်လည် နှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည် ။

ခက်ပျဲ။

အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ ငှက်ပျောသီးအခွံခွာစားသလို လွယ်လျှင်
သိပ်ကောင်းမည်။ ခုတော့။

အခန်း(၃)

"ဝင့်ဝါဖူးရေ အယ်ချုပ်ခေါ်နေတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ မမစီ"

ဝင့်က နာမည်ကြီး 'The opening news' သတင်းစာတိုက်မှ အကြီးတန်းသတင်းထောက် ဂျာနယ်လစ်တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။

ဝင့်တို့ သတင်းစာတွင် နိုင်ငံရေး၊ စစ်ရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး သတင်းအစုံပါဝင်ပါသည်။ ။ မူခင်းသတင်း အတိုအထွာတွေလည်း ပါတတ်ပါသေးသည်။ ။

ဝင့်ကတော့ စီးပွားရေးသတင်းလွှာအတွက် တာဝန်ယူထားသူမို့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် တွေကို အင်တာဗျူးရတာကော၊ သတင်းရှာဖွေရတာကိုပါ တာဝန်ယူရပါသည်။ ။

သတင်းအတတ်ပညာတွေ ဝင့်ရဲ့ လက်ဦးဆရာဖြစ်သော ဆရာဦးသိန်းဟန်ကတော့ -

"သတင်းထောက်လှမ်းတဲ့ နေရာမှာ မြန်လည်း မြန်ရမယ်။ မှန်လည်း မှန်ရမယ်။ တိကျမှု လည်း ရှိရမယ်။ လျင်မြန်စွာ သတင်းထောက်လှမ်းခြင်းက သတင်းထောက်တစ်ယောက်အတွက် ကြီးမားသော အားသာချက်တစ်ခုပဲ။ နောက် အဲဒီသတင်းက မှန်ကန်တိကျဖို့ လည်း လိုတယ်။ မမှန်ကန်မတိကျဘဲ သတင်းဦးသတင်းထူးဆိုပြီး လျင်မြန်

နိစ္စာ ဖော်ပြလိုက်ရင်တော့ သွားပြီ။ မမှန်ကန်တဲ့ သတင်းကြောင့် တစ်ဖက်လူက ကိုယ့်ကို တရားစွဲနိုင်တဲ့ ပုဒ်မတွေ အများကြီးရှိ လာပြီ။ နောက်ပြည်သူလူထုက ကိုယ့်ရဲ့ မမှန်မကန်ဖော်ပြမှုကြောင့် ကိုယ့်သတင်းစာတိုက်ကို အထင်သေး သွားနိုင်တယ်။ ခုဆို ဆရာ မကြာခဏတွေ့နေတယ်။ မှားယွင်းဖော်ပြမှုအတွက် တောင်းပန်ပါတယ် ဘာညာနဲ့ သတင်းထောက်တစ်ယောက်အတွက် အဲဒီလို မှားယွင်းမှု လုံးဝကိုမရှိသင့်တာ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ ... ဝင့် နားမလည်တာတစ်ခုရှိပါတယ်၊ တချို့ပေါ့ ။ ကာယကံရှင်ကို အာတာဗျူးတုန်းက တစ်မျိုး၊ နောက် သတင်းစာမှာ ပြန်ဖော်ပြတာကျတော့ ကာယကံရှင်က ဘာမှ မပြောတဲ့ စကားတွေရှိတယ်၊ အဲဒီအတွက်ကျတော့ကော"

တစ်လောတုန်းက ဖြစ်သွားသည့် နာမည်ကြီးအနုပညာရှင်တစ်ယောက်နှင့်ပတ်သက်သည့် ကိစ္စရပ်ပေါ်မှာ အခြေခံပြီး ဝင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။

နာမည်ကြီး သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်ကို သတင်းထောက်အင်တာဗျူးရာတွင် မေးတုန်းက တစ်မျိုး၊ ဂျာနယ်တွင် ဖော်ပြတော့ မင်းသမီးကဖြေလိုက်သည့်မေးခွန်းကို သူ့ထင်မြင်ယူဆချက်နှင့် လျှောက်ရေးခဲ့သည့်ကိစ္စ။ နောက် ထိုမင်းသမီးအပေါ်တွင် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးဆိုင်ရာ သုံးသပ်ချက်တွေနှင့် ဖော်ပြသွားခဲ့သည် ။

မင်းသမီးကလည်း နာမည်ကြီးမင်းသမီးဆိုတော့ မီဒီယာအားလုံးကို ဖိတ်ခေါ်ကာ သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲတွေ လုပ်သည် ။

ထိုကိစ္စရပ်သည် ဝင့်တို့ မီဒီယာလောကတွင် ဟိုးဟိုးကျော်နာမည်ကြီးသွားခဲ့သည် ။ မင်းသမီး ကလည်း နာမည်ကြီး မင်းသမီး သတင်းထောက်ကလည်း ဝါရင့်သတင်းထောက်တစ်ယောက်

"အဲဒီလိုကိစ္စကတော့ အသိသာကြီးပဲလေ။ အဲဒီ သတင်းထောက်မှာ တာဝန်လုံးလုံးရှိသွားပြီ။ ဆရာတို့ လောကမှာ ကြုံတွေ့နေရတာ တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါဟာ ပြဿနာတစ်ရပ်လို့ လည်း ပြောလို့ ရတယ်"

"ဘာများ လဲ ဆရာ"

"သတင်းထောက်တစ်ယောက် စောင့်စည်းရမယ့်စည်းထဲမှာ သူများ မပြောချင်တဲ့ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာကို အတင်းဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခွင့်မရှိဘူး။ နောက် အင်တာဗျူးမှာ မေးခဲ့တဲ့ မေးခွန်းကိုပဲ အမှားအယွင်းမရှိ ပြန်လည်ဖော်ပြရမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

"အဲဒီအင်တာဗျူးမှာ ခင်လို့ ဆိုပြီး လိုတိုးပိုလျှော့ ရေးလို့ မရဘူး။ ငါနဲ့ ခင်လို့ ဆိုပြီး မဆိုင်တာတွေ လျှောက်ရေးတာ၊ အကျင့်မကောင်းလို့ ဆိုပြီး အမြင်ကတ်စကားလုံးတွေ လျှောက်ရေးတာတွေ၊ ဒါဟာ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးဆိုင်ရာ တိုက်ခိုက်မှုတွေဖြစ်သွားတယ်။ နောက် ဒီလိုမြင်၍ ဒီလိုသုံးသပ်ရပါတယ်လို့ ရေးခွင့်မရှိဘူး။ အဲဒီ အပြန်အလှန် အင်တာဗျူးကို ကိုယ်ပိုင်ရှုထောင့်နဲ့ ဝေဖန်သုံးသပ်ခွင့်ရှိသူက စာဖတ်သူ ပရိသတ်မှာ ပဲသုံးသပ်ခွင့်ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာတို့ သတင်းထောက်အလုပ်ဆိုတာ အချိန်မရွေး ထောင်ထဲရောက်သွားနိုင်တဲ့ အလုပ်ဆိုတော့ အစစ အရာရာ အသိ၊ သတိနဲ့ လုပ်ပါလို့ ပဲ ဆရာမှာ ချင်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ"

ဆရာဦးသိန်းဟန်သည် ယခု သတင်းစာလောကမှာ အနားယူသွားပါပြီ။ သို့သော် ဝင့်ဝါဖူးမှာ ဆရာဆီမှ အတတ်ပညာကောင်းများ စွာ တ

တံမြောက်ရရှိခဲ့ပါသည်။ ။

သတင်းထောက်တစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများကို ကောင်းမွန်စွာ နားလည်သည်။ ။ ဝင့်ဝါတွင် အားနည်းချက်တစ်ခုက ရှုပ်ပြာ ရှုပ်ပြာ နိုင်တတ်ခြင်းဖြစ်ပြီး သတင်းထောက်ရာတွင် အားနည်းချက်မရှိ ဟာကွက်မရှိအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ဘယ်သတင်းမဆို တိုက်မှာ ဝင့်အမှားကြောင့် လိုက်လံဖြေရှင်းရတာ မရှိသဖြင့် တစ်ခါတလေ အယ်ချုပ်က စိုက်လိုလက်ရရှိချိန်

"ဝင့်ဝါရယ်၊ ညည်းမှာ ရှုပ်ပြာ ရှုပ်ပြာအကျင့်စရိုက်သာ ရှိမနေရင် အကုန်လုံးပြီးပြည့်စုံတဲ့ သတင်းထောက်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီ။ အခု အဲဒီ ရှုပ်ပြာရှုပ်ပြာနိုင်တဲ့ အကျင့်က ညည်းကို ဆန်အိုးထဲ ကြွက်ချေးစင်သဖြင့် ဖျက်ဆီးနေတာ။ အကျင့်စရိုက်ဆိုတာ ပြုပြင်လို့ ရပါတယ် ငါ့တပည့်ရယ်"

ဟု ဆုံးမတတ်သည်။ ။

ယခုလည်း အယ်ဒီတာခေါ်သည် ဆိုတော့ ဝင့်ဝါဖူး အယ်ဒီတာချုပ် ရုံးခန်းသို့ လျင်မြန်စွာ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။

"ဒုန်း"

"ခလွမ်း"

"အမလေး"

အယ်အခန်းထဲမှ ထွက်လာသော အငယ်တန်းသတင်းထောက် ကျော်ကျော်နှင့်တိုက်မိတော့ သည်။ ။ ကျော်ကျော်လက်တွင် ကိုင်လာသော ကော်ဖီပန်းကန်လွတ်မှာ အောက်သို့ ပြုတ်ကျကွဲသွား လေသည်။ ။

"ဝင့်ဝါဖူး"

အယ်ချုပ်ရဲ့ အသံ ဟိန်းထွက်လာတော့ ဝင့်ဝါဖူးရဲ့ မျက်နှာလေး ဇီး
ရွက်လောက်ပဲရှိ တော့သည်။ ။ မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ကြည့်တော့

"ညည်းတော့အေ ... တော်ပြီ ထားခဲ့။ အဲဒါ ကျော်ကျော် ရှင်းလိမ့်မ
ယ်၊ လာခဲ့"

ဝင့်ဝါဖူး အယ်ချုပ်ရဲ့ စားပွဲရှေ့သို့ ငြိမ်ကုပ်ကုပ်ဖြင့် ရောက်သွားသ
ည်။ ။

အဲဒီလိုပါဆို။ ဝင့်ဝါမှာ သေချာရည်ရွယ်ထားသည့် စိတ်ဆန္ဒမရှိ
သော်လည်း မကြာခဏ အမှားမှား အယွင်းယွင်း ဖြစ်နေတာတော့ မတ
တ်နိုင်တော့ပေ။

"အယ်ချုပ် ခေါ်တယ်ဆိုလို့ "

"အေး ... ဟုတ်တယ် ညည်း ချင်းတွင်းဧရာ construction နဲ့ ပတ်သ
က်ပြီး ဘာတွေ သိထားလဲ"

"ချင်းတွင်းဧရာက နာမည်ကြီးဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုပါ အ
ယ်ချုပ်။ မော်လမြိုင်၊ မန္တလေးမြို့ကြီးမှာ သူတို့ တာဝန်ယူထားတဲ့ ဆော
က်လုပ်ရေးဆိုက်ကြီးတွေ ရှိပါတယ်"

"ဟုတ်ပြီ ... အဲဒီချင်းတွင်းဧရာက မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာနဲ့ ပတ်သ
က်ပြီး သတင်းအချို့ ထွက်နေတာကော ညည်းသိပြီးပြီလား"

"ဟင့်အင်း"

ဝင့်ဝါ တကယ်မသိ၍ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ ။ အယ်ချုပ်က သူ့ရှေ့
တွင် ပိတ်ထားသည့် မီးခိုးရောင်ဖိုင်အထူကို ဝင့်ဝါထံ ကမ်းပေးပြီး ...

"အဲဒီထဲမှာ ငါလိုချင်တဲ့ အချက်တွေ ပါတယ်။ ညည်း လေ့လာလို့ ရအောင် ယူသွား။ ငါတို့ ရဲ့ ‘The opening news’ နှစ်ပတ်လည်နေ့မှာ သတင်းထူးသတင်းဦးအနေနဲ့ ဖော်ပြချင်တယ်။ အချိန် တွေအများကြီး ရှိပါသေးတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အယ်ချုပ်"

"ဟုတ်ပြီ ... အဲဒါဆို သွားလို့ ရပြီ။ ဪ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ဟိုတစ်ပတ်က သတင်းကိစ္စကကော ပြတ်ပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက်နေရင် ပြတ်ပါပြီ အယ်ချုပ်"

"အိုကေ"

အယ်ချုပ်ရဲ့ ရုံးခန်းမှ ပြန်ထွက်လာတော့ ဝင့်ဝါ ကိုယ့်ရဲ့ စားပွဲခုံရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

အယ်ချုပ်ပေးလိုက်သော မီးခိုးရောင်ဖိုင်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်စဉ်

"ဟင်"

မြင်လိုက်ရသူကြောင့် ခပ်လျော့လျော့ဖြစ်နေသော ဝင့်ဝါဖူးရဲ့ ကိုယ်ကြီး မတ်သွားကာ ဖိုင်ကို အလောတကြီး ဆွဲယူကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ပိုင်ဖြိုးသိုက်"

ချင်းတွင်းဧရာရဲ့ မန်းနေဂျင်းဒါရိုက်တာတဲ့ ။ ဝင့်ဝါသိနေတာက ‘သိုက်’ အိတ်စပို့ အင်ပို့စ် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ‘ပိုင်ဖြိုးသိုက်’။

ဖိုင်ကိုင်ထားသော ဝင့်ဝါရဲ့ လက်တွေ့မှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားကာ မျက်နှာကလည်း တစ်မဟုတ် ခြင်း၊ တင်းမာအေးစက်သွားလေသည်။ ။

